

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปีพุทธศักราช 2546 ประเทศไทยได้กำหนดให้เป็น ปีแห่งการอ่านและการเรียนรู้ เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองในวโรกาสที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มีพระชนมายุครบ 48 พรรษา ในขณะเดียวกันองค์การสหประชาชาติ (United Nations: UN) ยังได้กำหนดให้ปี พ.ศ. 2546 ถึง 2555 เป็นศตวรรษแห่งการเรียนรู้ (Literacy Decade) ผ่านคำขวัญที่ว่า "Literacy as Freedom" โดยชี้ให้เห็นว่า ผู้ใหญ่มากกว่า 860 ล้านคนทั่วโลกไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ ในขณะที่มีเด็กมากกว่า 100 ล้านคน ไม่สามารถเข้าถึงการศึกษาในระบบโรงเรียนได้ (United Nations, 2003) การขาดความรู้ประเภทหนึ่งขาดเสรีภาพในการดำรงชีวิต ในชีวิตประจำวันจะเห็นได้ว่าบุคคลที่ไม่สามารถอ่านออกเขียนได้หรือไม่มีทักษะในการเรียนรู้จะถูกเอารัดเอาเปรียบได้ง่าย อีกทั้งความรู้ทางด้านกฎหมาย ซึ่งถือเป็นความรู้ที่ประชาชนในชาติจะต้องรับทราบและถือปฏิบัติ หากไม่ปฏิบัติตามถือว่าละเมิดกฎหมาย โดยบุคคลจะอ้างว่าเป็นผู้ไม่รู้ข้อกฎหมายนั้นไม่ได้ (ทรงพันธ์ เจริมประยงค์, 2547, หน้า 16) ตลอดจนความรู้ในด้านอื่น ๆ ที่ใช้ในการดำเนินชีวิต และการประกอบอาชีพก็มีความจำเป็นยิ่งเช่นกัน ซึ่งบ่อเกิดแห่งความรู้ต่าง ๆ มีที่มาจากสารสนเทศที่บุคคลต่าง ๆ ได้รับนั่นเอง

สารสนเทศนับเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการกำหนดแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การศึกษา และยังมีความสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในทุกระดับ ซึ่งในปัจจุบันพฤติกรรมการใช้สารสนเทศของผู้ใช้เปลี่ยนไปก่อปรกับกระแสการปฏิรูปการศึกษา และนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการสร้างสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และสังคมฐานความรู้ (Knowledge-Based Society) (ธาดาศักดิ์ วชิรปรีชาพงษ์, 2548, หน้า 57) การได้รับสารสนเทศที่ถูกต้อง ทันเวลา จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตประจำวัน การทำงาน การแก้ปัญหา การตัดสินใจได้อย่างรอบคอบ และมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษาทุกระดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยหรืออุดมศึกษา เนื่องจากการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษานั้นการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นสำคัญ

ปัจจุบันนี้มหาวิทยาลัยได้สนับสนุนและส่งเสริมให้นักศึกษาได้ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ซึ่งสารสนเทศที่มีไว้ให้ศึกษาค้นคว้ามีรูปแบบหลากหลาย ได้แก่ สิ่งพิมพ์ วัสดุย่อส่วน สื่อโสตทัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ฐานข้อมูลซีดีรอม ฐานข้อมูลออนไลน์ และ

ฐานข้อมูลที่ได้มีการพัฒนาขึ้นเอง ทั้งนี้การที่นิสิต/นักศึกษาจะสามารถใช้สารสนเทศในการศึกษาเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่จะต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นประกอบด้วย เช่น ความพร้อมทางด้านทรัพยากรสารสนเทศ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการเรียนรู้ ทั้งนี้ปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญสำหรับการใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ นิสิต/นักศึกษาต้องเป็นผู้รู้สารสนเทศ (Information Literacy Person) โดยมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ รูปแบบของสารสนเทศ หรือลักษณะของสารสนเทศ วิธีการแสวงหาสารสนเทศ แหล่งสารสนเทศ การค้นคืนสารสนเทศโดยใช้เครื่องมือต่าง ๆ การวิเคราะห์ ประเมินสารสนเทศ และการใช้สารสนเทศที่ได้มาอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาในประเทศที่พัฒนาแล้วจึงให้ความสำคัญต่อการเสริมสร้างทักษะการรู้สารสนเทศดังกล่าว และมีความพยายามที่จะสร้างทักษะการรู้สารสนเทศให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนกลายเป็นผู้ที่เรียนรู้อย่างอิสระและเป็นผู้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยมีหลายองค์กรได้กำหนดมาตรฐานความสามารถในการรู้สารสนเทศสำหรับนิสิต/นักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ดังเช่น มาตรฐานการรู้สารสนเทศ ระดับอุดมศึกษา และบุคคลทั่วไปของประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ (Australian and New Zealand Information Literacy Framework, 2004) มาตรฐานการรู้สารสนเทศของประเทศสหรัฐอเมริกา (Association of College and Research Libraries, 2001) และมาตรฐานการรู้สารสนเทศของ UCLA (University of California Library Association, 2001)

การรู้สารสนเทศเป็นการสร้างพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิต เป็นประโยชน์ต่อสภาพการเรียนรู้ทุกรูปแบบทุกแขนงวิชา และต่อการศึกษาทุกระดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษาช่วยให้ผู้เรียนรอบรู้ในเนื้อหาและขยายความคิดออกไป การเรียนรู้ตลอดชีวิตเป็นกลไกนำพาคนให้พัฒนาคุณภาพของตนอยู่เสมอ ดังนั้นการส่งเสริมและพัฒนานิสิต/นักศึกษาให้มีทักษะด้านต่าง ๆ ที่จำเป็น เพื่อให้สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิตนับว่ามีความสำคัญมาก เพราะผู้สอนไม่สามารถส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาเรียนรู้ในทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นจะต้องรู้ก่อนที่จะจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย (รังสรรค์ สุกันทา, 2543, หน้า 18) จะเห็นได้ว่าสถาบันแต่ละแห่งมุ่งสอนให้นิสิต/นักศึกษาคิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดเป็น ทำเป็น และฝึกการเรียนรู้อย่างเป็นระบบเพื่อที่จะให้เป็นพลเมืองที่ดี และจรรโลงสังคม ดังนั้นการรู้สารสนเทศจึงเป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมาย ทักษะการรู้สารสนเทศจะทำให้นิสิตสามารถเรียนรู้ได้อย่างกว้างขวาง โดยไม่จำกัดเฉพาะในห้องสี่เหลี่ยมเท่านั้น นิสิตสามารถเรียนตามความสนใจของตนเอง โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ (สุจิน บุตรดีสุวรรณ, 2546)

การเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาได้มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student Centered

Learning) ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง และมุ่งให้ผู้เรียนใช้กระบวนการสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นผู้ประสานงาน ให้คำแนะนำและช่วยเหลือเมื่อมีปัญหา ซึ่งจะเป็นแนวทางนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต การเรียนการสอนในรูปแบบนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างอิสระ ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะและกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้เกิดกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (สมาน ลอยฟ้า, 2544) ดังนั้นการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา จึงควรมุ่งที่จะส่งเสริมแนะนำให้บัณฑิตค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง เพื่อเปิดโอกาสให้สามารถคิดวินิจฉัยปัญหาในเรื่องต่าง ๆ ในสาขาวิชาเฉพาะที่สนใจได้อย่างเป็นเหตุเป็นผล แต่สภาพที่เป็นจริงในปัจจุบันพบว่าบัณฑิตส่วนใหญ่ขาดทักษะการคิดเพื่อการสืบค้น ทักษะในการประมวลผลความรู้โดยศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง (สุพัฒน์ ส่องแสงจันทร์, 2540) ซึ่งนับเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการเรียนการสอนในลักษณะผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการสร้างสุขนิสัยในการเป็นผู้รักการเรียนรู้ด้วยตนเอง

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ในภาคตะวันออก ซึ่งเน้นการเรียนการสอนในสาขาวิทยาการจัดการ ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม และวิศวกรรมศาสตร์ มีจำนวนนิสิต 5,317 คน การสร้างทักษะการรู้สารสนเทศให้กับนิสิต/นักศึกษา จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายทั้งด้านผู้สอน บรรณารักษ์ และผู้บริหารของมหาวิทยาลัย ตลอดจนหน่วยงานที่ให้บริการสารสนเทศ ได้แก่ สำนักหอสมุด หากผู้เกี่ยวข้องต่าง ๆ ได้รับทราบถึงความสามารถในการรู้สารสนเทศของนิสิต/นักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นนิสิตส่วนใหญ่ของมหาวิทยาลัย จะสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบเนื้อหาบทเรียนการรู้สารสนเทศบนเว็บไซต์ สำหรับนิสิตดังกล่าวในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อเสริมสร้างทักษะและความสามารถในการรู้สารสนเทศได้ และจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการให้บริการสารสนเทศแก่นิสิต เพื่อหาแนวทางหรือวิธีส่งเสริมให้นิสิตมีทักษะในการเข้าถึง ประเมิน และใช้ประโยชน์จากสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้คุณภาพของบัณฑิตที่ผลิตออกไปนั้นบรรลุผลดังปณิธานของมหาวิทยาลัย และสอดคล้องกับแผนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการรู้สารสนเทศของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการรู้สารสนเทศของนิสิต มหาวิทยาลัย

เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา โดยจำแนกตามคณะ

3. เพื่อเสนอรูปแบบเค้าโครงเนื้อหาบทเรียนช่วยสอนทักษะการรู้สารสนเทศบนเว็บไซต์
สำหรับนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา

สมมติฐานของการวิจัย

นิสิตที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี ระดับชั้นปีที่ 1-4 ประจำปี
การศึกษา 2549 ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา จำนวน
5,317 คน (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา, ฝ่ายการศึกษา, 2549) จาก 3 คณะ
คือ คณะวิทยาการจัดการ จำนวน 3,534 คน คณะวิศวกรรมศาสตร์ศรีราชาจำนวน 1,358 คน
และคณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม จำนวน 425 คน โดยได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้ง 3 คณะ
จำนวน 361 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ คณะของนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

1.1 คณะวิทยาการจัดการ

1.2 คณะวิศวกรรมศาสตร์ศรีราชา

1.3 คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ 6 มาตรฐาน (Australian
and New Zealand Information Literacy Framework, 2004) ได้แก่

มาตรฐานที่ 1 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ และ
กำหนดขอบเขต และลักษณะสารสนเทศที่ต้องการได้

มาตรฐานที่ 2 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถค้นหาสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

มาตรฐานที่ 3 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศ และกระบวนการใน
การค้นหาสารสนเทศได้

มาตรฐานที่ 4 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือผลิตขึ้นมาได้

มาตรฐานที่ 5 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่ และสารสนเทศที่มีอยู่เดิม เพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้

มาตรฐานที่ 6 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศได้

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ตัวแปรตาม

ตัวแปรอิสระ

คณะที่นิสิตสังกัด ได้แก่

1. คณะวิทยาการจัดการ
2. คณะวิศวกรรมศาสตร์ศรีราชา
3. คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขต ศรีราชา 6 มาตรฐาน ได้แก่

1. สามารถตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ และกำหนดขอบเขต และลักษณะสารสนเทศที่ต้องการได้
2. สามารถค้นหาสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล
3. สามารถประเมินสารสนเทศ และกระบวนการในการค้นหาสารสนเทศได้
4. สามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือผลิตขึ้นมาได้
5. สามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่ และสารสนเทศที่มีอยู่เดิม เพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้
6. สามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจ และยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศได้

ภาพที่ 1 กรอบความคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยที่ได้รับทำให้ทราบถึงความสามารถการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ซึ่งจะเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบเค้าโครงเนื้อหาบทเรียนช่วยสอนในด้านการรู้สารสนเทศบนเว็บไซต์สำหรับนิสิต รวมทั้งเป็นแนวทางแก่บรรณารักษ์หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาให้นิสิตมีทักษะการเรียนรู้สารสนเทศมากยิ่งขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิสิต หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 ประจำปีการศึกษา 2549 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา จังหวัดชลบุรี

คณะ หมายถึง คณะที่จัดการเรียนการสอนให้แก่ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 คณะ ได้แก่ 1.) คณะวิทยาการจัดการ 2.) คณะวิศวกรรมศาสตร์ศรีราชา 3.) คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) หมายถึง ความรู้ ความสามารถของนิสิตในการเข้าถึงสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ การประเมินสารสนเทศ และการใช้สารสนเทศที่ได้มาอย่างมีประสิทธิภาพให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยยึดมาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาและบุคคลทั่วไปของประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ (Australian and New Zealand Information Literacy Framework) ซึ่งได้กำหนดไว้ 6 มาตรฐาน ดังต่อไปนี้ (Australian and New Zealand Information Literacy Framework, 2004)

มาตรฐานที่ 1 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ และกำหนดขอบเขต และลักษณะสารสนเทศที่ต้องการได้

ผลจากการเรียนรู้ บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถ

1. กำหนด และแสดงความต้องการสารสนเทศของตนเองได้อย่างชัดเจน
2. เข้าใจวัตถุประสงค์ ขอบเขตของปัญหาหรือเรื่องที่ศึกษาให้เหมาะสมกับประเภทของแหล่งสารสนเทศได้
3. ประเมินขอบเขต และลักษณะของสารสนเทศที่ต้องการได้
4. ใช้สารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศที่หลากหลายประเภท เพื่อการตัดสินใจได้

มาตรฐานที่ 2 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถค้นหาสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

ผลจากการเรียนรู้ บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถ

1. เลือกวิธีการหรือเครื่องมือสำหรับการค้นหาสารสนเทศได้เหมาะสม ที่สุด
2. กำหนดกลยุทธ์การค้นคืนสารสนเทศ และดำเนินการตามวิธีการค้นได้อย่าง

มีประสิทธิภาพ

3. ใช้วิธีการค้นที่เหมาะสม เพื่อให้ได้รับสารสนเทศที่ต้องการได้
4. ใช้วิธีการสืบค้น และเครื่องมือในการเข้าถึงสารสนเทศ เทคโนโลยีสารสนเทศ

แหล่งสารสนเทศที่ทันสมัยได้

มาตรฐานที่ 3 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศ และกระบวนการในการค้นหาสารสนเทศได้

ผลจากการเรียนรู้ บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถ

1. ประเมินสารสนเทศที่ได้มาให้ตรงประเด็นกับเรื่องที่ศึกษา และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

2. อธิบายและใช้หลักเกณฑ์ในการประเมินสารสนเทศได้

3. ปรับปรุงกลยุทธ์การค้นคืน และพบทวนกระบวนการในการค้นหาสารสนเทศได้

มาตรฐานที่ 4 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือผลิตขึ้นมาได้

ผลจากการเรียนรู้ บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถ

1. บันทึกสารสนเทศ และแหล่งสารสนเทศได้
2. จัดระบบ (จัดลำดับ จัดหมวดหมู่ จัดเก็บ) สารสนเทศได้

มาตรฐานที่ 5 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่ และสารสนเทศที่มีอยู่เดิม เพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้

ผลจากการเรียนรู้ บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถ

1. เปรียบเทียบ และรวบรวมความเข้าใจใหม่กับความรู้เดิม เพื่อพิจารณามูลค่าเพิ่ม การขัดแย้งกันหรือคุณลักษณะสำคัญอื่น ๆ ของสารสนเทศได้

2. สื่อสารความรู้ และความเข้าใจใหม่ ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานที่ 6 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับ ประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศได้

ผลจากการเรียนรู้ บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถ

1. ยอมรับวัฒนธรรม จริยธรรม และเศรษฐกิจทางสังคมเกี่ยวกับการเข้าถึงและ
การใช้สารสนเทศได้
2. ตระหนัก/ ยอมรับว่า สารสนเทศอยู่บนพื้นฐานของประโยชน์/ คุณค่าและ
ความเชื่อ
3. ปฏิบัติตามระเบียบ และจรรยาบรรณเกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศได้
4. ได้รับ จัดเก็บ และเผยแพร่ข้อความ ข้อมูล ภาพหรือเสียงได้อย่างถูกต้องตาม
กฎหมาย

รูปแบบเค้าโครงเนื้อหาบทเรียนช่วยสอน หมายถึง การกำหนดหัวข้อ/ เค้าโครง
เนื้อหาความรู้สารสนเทศ เพื่อที่จะนำไปพัฒนาเป็นบทเรียนช่วยสอนบนเว็บไซต์ของห้องสมุด
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา